

KALIMERA

průvodce světem cestování a vybavení

zdarma

Práce na vinobraní | Cesta do Petry | Výběr běžek | Úplatky na východě | Humor na cestách | Testovna

listopad – prosinec **2006**

Naháči v letadlech

Zouvání kotníkových bot a odkládání svrchních obleků ke kontrole je další krok bruselské administrativy, jejíž cílem je zvýšená bezpečnost letecké dopravy. Mezi nová opatření patří i omezení množství tekutin (100 ml), které si může pasažér vzít s sebou do letadla. Vyšší bezpečnost se tak však na rozdíl od delších odbavovacích procedur nezaručuje. Zrychlit odbavování a zvýšit bezpečnost by snad mohlo doporučení: „Létejte nazí a bez zavazadel!“.

Sněhové zpravodajství

První listopadový víkend je každoročně datem srazu přispěvovatelů a fandů časopisu Kalimera. Účastníci srazu jsou téměř pravidelně seznamováni s kvalitou prvního sněhu. Tak se tomu stalo i letos, kdy ho napadlo zatím nejvíce. Kvalita odpovídala druhé jakosti, která ještě není vhodná k lyžování, leč již vyzývá ke koulování a nazutí zimních pneumatik. Fotografie ze srazu jsou k nahlédnutí ve fotogalerii na www.kalimera.cz.

Laponskem na běžkách

Laponsko je tajuplný kraj bez pevných hranic, který se rozprostírá hned ve čtyřech zemích na severu Evropy. Začíná na severu Švédska, pokračuje přes Norsko a Finsko až do Ruska. Osud mi během mého studijního pobytu ve Finsku přihrál na týdenní prázdniny partu českých kluků, kteří měli v plánu projet na běžkách část národního parku Urho Kekkonena.

Vlakem přes celé Finsko

Po krátké domluvě jsem se k nim přidala, ovšem auto bylo beznadějně plné. Čekala mě cesta vlakem přes celé Finsko do Rovaniemi, města ležícího na severním polárním kruhu, a dále ještě 300 km autobusem. Na místo určení, Saariselky, jsem dorazila jenom chvilku po setmění. Nahodili jsme na záda naše sice velké, ale ne příliš těžké batohy a překonali prvních pár kilometrů.

Ubytování

Park je vybaven sruby, ve kterých můžou návštěvníci přespát. Funguje to podobně jako salaše na Slovensku. Tady je ovšem přichystané dřevěné nářadí na metry, ostrá sekyrka, pila a dokonce hrnce na vaření. A aby toho nebylo málo, v mnoha srubech najdete také plynové vařiče s bombou.

Západ slunce nad laponskými pláněmi.

Foto: Jana Kůrová

Mapu s vyznačenými sruby lze zakoupit v informační kanceláři u každého vstupu do parku. Rozdávány jsou i mapy zdarma, ale ty jsou na vzdálenější výlety příliš jednoduché. Orientace v terénu je obtížná, protože krajina je až na pár kopců na

Zmrzlá divočina

Ráno svítí sluníčko, ale když sedeme do odlehlejší oblasti parku mimo vyjetou sto-

pokračování na str. 4

Koupě auta na Novém Zélandu

Přistáváme na letišti v Christchurch, v největším městě Jižního ostrova Nového Zélandu. Je začátek ledna, na Novém Zélandu právě vrcholí léto. Pověsti o zdoluhavých vstupních procedurách do země bohužel nelhal.

Prísne kontroly

Novozélandané si pečlivě hlídají, abychom jim nedovezli nevídané hosty. Zkušenosti z minulosti je naučily, že přivážet do země nepůvodní zvířata z jiných kontinentů se nevyplácí. Proto již v letadle obdržíme obsáhlý

formulář, kde musíme odpovědět na spoustu otázek týkajících se hlavně dovozu potravin. Straší nás tučnou pokutou, ale i vězením, což je vzhledem k modernímu přístupu k trestnímu právu Novozélandanů celkem tvrdá výhrůžka. Raději přiznáváme pomalu i to, co nemáme – a děláme dobře. Když čekáme v řadě na prohlídku zavazadel, objeví se celník s přátelským teriérem, který svého pána upozorní na potraviny, které máme v batohu. Stačí ale ukázat vyplněný formulář a celník se jde věnovat někomu jinému. Následuje podrobná prohlídka batohu, kdy většinu potravin musíme na letišti zanechat. Zbylo nám jen pár instantních polévek. Prohlížejí nám i stan a trekové boty. Naštěstí jsme s tím počítali, a tak máme vše pěkně čisté. Dostáváme vytoužené razítko a vstupujeme na území profítožců.

Jiný kraj, jiné ceny

Autobusem odjedeme z letiště do centra města, kde již máme podle Lonely planet vyhlédnuto několik hostelů. Hned u prvního to vyjde. Pokud sdílíme s dalšími šesti lidmi a vzpomínáme na předchozí týdny strávené v jihovýchodní Asii, kde bychom za stej-

pokračování na str. 2

Náš dům na kolech – sleeper van Toyota Townance v hippie provedení.

Foto: archiv autora

Úplatky při cestách na východ

Nejen u nás, ale i při cestování čas od času narazíme na nataženou ruku, zejména při cestách na východ. Rodiče i známí občas straší slovy: „Tam nejeděte, tam vás okradou“. Jediný, kdo nás ale na cestách na východ kdy „okradl“, byl vždy nějaký ofícir – policista v Bulharsku, rumunský celník či ruští úředníci. Časy se mění a požadavky také. Kdysi stačilo například rumunským celníkům podstrčit karton cigaret, dnes už chtějí spíše eura či dolary. Nejde o žádnou mafii a člověk se nemusí bát oškubání, jde spíš o princip. Například v Rumunsku i Bulharsku platíte „silniční daň“

jak při vjezdu, tak při výjezdu ze země. Výjimkou není ani „odblešovací“ poplatek. Nechci vás zrazovat od diskuse s úředníky o smyslu těchto daní, ale jen ztratíte čas. Zaplaťte a jedte, než si vymyslí něco dalšího. Pohraničníci zmíněných zemí dovedli svůj systém úplatků k dokonalosti: na hranici u Dunaje, hned jak vyjedete z trajektu ve Vidinu, k vám přistoupí chlapík s kartonem cigaret a začne vysvětlovat, jak je nezbytné jej od něj koupit, protože je jistojistě budete potřebovat u celního okénka. Pokud podlehnete, cigarety koupíte a u okénka odevzdáte, chlapík si je tam zase vyzvedne a půjde s nimi opět

obcházet kolonu stojících aut. Docela dobrá recyklace celkem asi tak 3 kartonů. Někdy obstojíte i s českým pivem, my to dokonce ustáli s dokonale čistým šítím. Horší je to s policisty, s těmi není radno se nějak moc handrkovat. Samozřejmě to zkouší, u německých turistů celkem s úspěchem. Nás stavěli policisté v Bulharsku jednou, zaplatit jsme ve finále museli a nebyl to příjemný rozhovor. Měli jsme i problémy v Petrohradě na letišti při návratu z Mongolska. Vezli jsme si domů na památku tradiční mongolský nůž s dřevě-

pokračování na str. 4

EDITORIAL

Zima je u nás krátká. V březnu už lidé pomýšlejí na jaro a plánují letní dovolenou. A tak se některé články došlé do redakčního pošty v březnu dočkají zasloužené pozornosti až další rok. Jenže některé články už ani nemá smysl zveřejnit – například článek o skutečné, tedy nejen propagované kvalitě úpravy běžkařských stop může být další rok bezcenný. Obec dostane menší dotace a tratě již neupravuje, nebo naopak získá peněz více, koupí novou rolbu a všechno je zase jinak.

Na druhou stranu jsou články, které nestárnou. Ještě v černobílé Kaliměře vyšel rozhovor o mazání běžek, zajímavé bylo i povídání s bývalým cyklistickým reprezentantem na téma termoprádla. Rady při výběru běžek už jsme vám také dávali, přesto v tomto čísle o výběru píšeme zase – z pohledu člověka, který na lyžích závodil. Najdete tam přesné pokyny, jak zjistit tvrdost lyží a velikost mazací komory. Jde o tipy více i méně známé, v Kaliměře však ještě nezveřejněné.

Veškerý archiv článků týkajících se zimy jsme shrnuli na internetu do Zimní přílohy. Kromě vybavení a terénů vhodných na zimní sporty je její součástí podrubrika „varování“. Než vyjedete na bílé pláně, pročtěte si ji, případně přidejte vlastní zkušenost. To můžete samozřejmě i do jiných rubrik. Noví externí redaktori jsou stále vítáni.

Kateřina Sekyrková
šéfredaktorka

Zimní speciál

- běžky
- zimní bivak
- sněžnice
- skialpy
- oblečení
- nebezpečí
- počasí
- výlety

www.KALIMERA.cz

SOUTĚŽ

HUMOR NA CESTÁCH

První kolo nové soutěže má své výherce – stali se jimi všichni přispěvovatelé (Michaela Zemenová, Petr Kus, Markéta Svobodová, Petr Bulka, Petr Křížek a Josef Klimeš). Všichni tak mají nárok na 30% jednorázovou slevu v Holan sportu v Krakovské 18 na Praze 1 (www.holan.cz). Je to odměna za jejich odvahu, kdy nevedení žádným vzorem poslali své humorné zážitky v obrazové či textové podobě. Nezavídejte výhercům a pošlete nám i vy něco z té veselejší stránky vašich cest. Nečekáme žádné eseje, ale jen krátké střípky z cest, které ostatním ukáží, že i Kocourkovu se nakonec člověk zasměje. Své úsměvné příspěvky zasílejte do 25. ledna 2007 na redakce@kalimera.cz. Ukázky najdete na str. 2.

CESTA DO PETRY

Z Jeruzaléma do Petry

Skalní město Petra je vzdáleno něco přes půl dne cestování z Jeruzaléma. Je to mnohem levnější varianta než letět do Ammánu, hlavního města Jordánska, a pak se přesunovat pomocí autobusů stejně jako z Jeruzaléma. Základem je dostat se z Jeruzaléma do Eilatu, nejjihnějšího města Izraele.

Jeruzalém – Eilat

Zpáteční jízdenka z Jeruzaléma do Eilatu vyjde na 110 NIS (nový izraelský šekel, 1 NIS je něco málo přes 5 Kč). Na hraniční přechod Arava se dá dostat z Eilatu prý pouze taxíkem. Ten je pro jednoho celkem drahý, pro čtyři přijatelný. Proto jsem v Eilatu vyhlížel skupiny turistů s batohy na zádech. Bohužel dva dny před mým příjezdem do Eilatu teroristé odpálili v jordánském městě Aquaba raketu. Po explozi byl uzavřen hraniční přechod a nebylo ani jisté, zda bude otevřen. Turisté na autobusovém nádraží tedy moc nebylo. Jen jediný s obrovským batohem!

Cesta na hranice

Mladík chtěl cestovat na jeden den do Petry a pak do egyptské Taby, kde je prý skvělé potápění. Usoudili jsme, že bude lepší vyrazit pěšky na hranici s Jordánskem. Cesta kolem oploceného území nám trvala necelou hodinu. Hranice je přes noc zavřená, otevírá se v sedm hodin ráno a první taxíky jezdí až před jejím otevřením. Jordánská policie problém s teroristy rychle vyřešila a hraniční přechod byl průchozí.

Přechod hranic

Na hraničním přechodu Arava nechtěli izraelského hocha pustit, tak jsme se rozloučili. Za přechod hranice z Izraele do Jordánska jsem platil 70 NIS a zpětně potom z Jordánska do Izraele 5 JD (jordánský dinár, 1 JD je asi 30 Kč). Razítko do pasu bylo však jen poloviční výhrou.

Od hranic do Aquaby

Z jordánské strany až na autobusové nádraží do Aquaby to pěšky nejde. Všude jsou ozbrojené stráže a dostat se z čáry můžete pouze taxíkem. Taxík stojí 5 JD, ať jede jeden nebo čtyři. Neměl jsem na vybranou – jel jsem sám. Po necelých deseti kilometrech mě taxikář vysadil přímo před autobusem do Petry, který odjížděl po deváté hodině. Měl jsem asi půl hodiny k dobru, což jsem původně ani nevěděl. Přijet na nádraží později, tak jsem měl smůlu. Další autobus jel až večer.

Aquaba – Wadi Musa - Petra

Cesta do Petry je dlouhá asi 130 km a stojí stejně jako taxík z hranice k autobusu – 5 JD. Typický arabský autobus frčel celkem slušně. Jezdí se téměř bez předpisů, ale silnice byla ve skvělém stavu. Řidič si v klidu během jízdy několikrát zapálil cigáro a já jen sledoval vyprahlou pouštní krajinu s nádhernými skalními masivy. Autobusové zastávky po cestě nebyly, ale když v poušti nějaký beduín stál u krajnice, řidič mu zastavil. Místní cestující platili vždy až při výstupu z autobusu. Byli to Arabové, jen vzadu seděl jeden černoch. Cesta trvala asi dvě hodiny v pořádném vedru. Pasažéři postupně vystupovali, až když jsem zůstal v autobuse jen já a mladík z Nigerie, byli jsme na místě.

Ubytování

Hned po výstupu z autobusu v malém městečku Wadi Musa uprostřed pouště a hor se na nás přilepili dva místní Jordánci v černých brýlích a ptali se, zda nechceme ubytování. Nabídlí nám ubytování na střeše za 1 JD včetně každodenní dopravy ke vchodu do Petry a zpět! Nebylo co řešit. Cesta z nádraží až k hotýlku byla v ceně. Na střechu se šlo po kovových schodech vedle domu, asi do čtvrtého patra. Na střeše byla terasa, na které se spalo, místnůstka se sprchou, toaletou a umyvadlem. Na recepci si zapsali čísla pasu a iniciály. Do půlnoci máme být zpět, jinak musí hoteliéři kontaktovat policii, že jsme někde ztraceni.

Vstupné do Petry

Byly tři odpoledne a v průvodu bylo psáno, že skalní město je otevřeno do šesti večer. Neváhal jsem a zaplatil jsem si tří denní vstupné za 31 JD, i když mi bylo jasné, že první den toho moc nestihnou. S platným ISICem bych platil polovic. Vstupné na 2 dny stálo jen o 6 JD méně, navíc k třídení vstupence jsou dva dny grátis, což jsem nevěděl, ale mé plány byly stejně časově omezené. Kromě Petry na mě čekaly i krásy Rudého moře.

Petr Skalický

Údaje jsou z roku 2005, celý cestopis bude zveřejněn i s aktuálními cenami v rubrice seriály / Izrael na www.kalimera.cz.

Koupě auta na Novém Zélandu

pokračování ze str.1

nou cenu mohli pohodlně pobývat týden v dvoulůžku s vlastní koupelnou.

První plány

Potřebujeme co nejrychleji sehnat auto. Cestování po Zélandu bez auta si nedokážeme představit. Autobusem se nedostaneme všude, dálková hromadná doprava je poměrně drahá, oproti tomu benzín a ojetá auta vyjdou levněji. Ideální je pořídit si takzvaný sleeper van, který se staví pro většinu cestovatelů domečkem na kolečkách. Ještě večer obcházíme okolní hostely a pročítáme inzeráty s ojetými auty. Druhý den se vydáváme do speciálního autobazaru pro baťůžkáře, kde si lidé, co odjíždějí, pronajímají místa a snaží se svoje auta před odjezdem prodat. Cenu přizpůsobují tomu, kolik dní jim zbývá do odletu. Několik prodejců také garantuje zpětnou koupi auta za určitou cenu. My bohužel odlétáme zpátky ze Severního ostrova, takže tahle varianta pro nás nepřichází v úvahu.

Koupě auta

Celý den trávíme chozením po nabídkách na prodej auta, ale nemůžeme si vybrat. Až večer na ulici uvidíme stát to pravé auto – sleeper van Toyota Townance v hippie provedení. Na hippie provedení si sice přijdeme už trochu staří, ale nám se líbí hlavně cena – v přepočtu asi 25 000 Kč. Je již téměř noc, tak nechceme majiteli volat, vlastně ani nemůžeme. Nemáme totiž zatím vlastní mobil, který je zejména pro lidi, co chtějí na Novém Zélandu pracovat, skoro nutností. Necháváme za stěračem lístek se vzkazem, že zítra v jedenáct budeme u auta čekat. Druhý den se opravdu na stejném místě setkáváme s postarším

Kiwi. Následuje zkušební jízda a zároveň autoškola jízdy nalevo. Po cestě se ještě stavíme u automechanika (zřejmě známý prodávajícího), aby nám řekl, co si o autu myslí, a následně si plácneme. Má to ale jeden háček – v autě je spání jen pro jednu osobu. Kiwi říká, že to není žádný problém,

Bez auta se cestování po Novém Zélandu pekelně prodraží.

Foto: Alena Uhlířová

ať se stavíme odpoledne u něho doma, že prý nějakou dvoumatraci najde a pomůže nám stlouci konstrukci na postel. Následuje ještě krátká návštěva na poštu, neboť to je vše, co je zde nutné k převodu motorového vozidla. Pak ještě dojednáváme pojistku, kupujeme vaříč, v Salvation army nádobí a vyrážíme s naším novým domečkem hledat místo k spánku za městem.

Zvykáme si na vady

Probužíme se v přírodě do krásného rána, má to ale jeden háček – auto nechce nastartovat a jedna osoba nemá sílu

ho roztláčit. Po chvíli se objeví ranní běžec a pomáhá tlačit. Auto škytá, ale nejede. Nakonec tlačíme my a běžec se snaží nastartovat. Tentokrát to vyjde. Vracíme se zpět do Christchurch vyřídít ještě několik formalit a pak chceme navštívit naše ho vypečeného prodáváče. Celý den však

startuje auto bez menších problémů, a tak nakonec odjíždíme. Problémy se startováním tím však neskončily. Naštěstí se vždy našel někdo, kdo nám pomohl tlačit. O pár dní později jsme auto museli dát do opravy. Výměna svíček autu prospěla, ale studená rána mu nesvědčila. Nějak jsme si na to ale zvykli a nakonec s ním po Zélandu najezdili přes 10 000 km.

Tipy na koupi auta

Auto doporučuji kupovat na „backpackers car market“, které najdete jak v Aucklandu, tak v Christchurch nebo na vikendo-

Humor na cestách

Zveřejňujeme zde na ukázkou dva z oceněných příspěvků a doporučujeme vám prohlédnout si a přečíst i ty ostatní na www.kalimera.cz v příslušné rubrice textové (Online / humor) i fotografické (Fotogalerie / humor na cestách).

Večerní koupání na Korsice.

Foto: Petr Kus

Za výdělkem do Burgundska

Když se řekne vinobraní, většina lidí si vybaví Francii. V této zemi je to tradice, která se od poloviny srpna lavinově šíří z jihu až na sever – od Bordeaux a Provence, povodím řeky Rhóny do Burgundska a dále do Alasky a Champagne na konci října. Já jsem jezdila do proslulé vinařské oblasti poblíž Dijonu.

Rozčarování

Když jsem přijela poprvé do Vosne-Romanée, malé vesničky obklopené lány burgundských vinic, zděšila jsem se. Lámanou francouzštinou jsme se společně s kamarádkou nahlásily u zaměstnavatele, který nás odvedl do noclehárny pro sběrače vína. Budova byla patřičně zchátralá a velmi „úsporně“ vybavená zhruba pro 20 lidí, zvlášť kluci a holky, jeden záchod a umyvadlo. Překonal jsem strach ze špíny a plísně kolem sebe a po dlouhé cestě autem z Prahy se svalila na železnou postel. Ta zavržala a po krátkém zaváhání se svezla asi o 10 cm. Tady nebudu ani minutu, natož čtrnáct dní!

Tvrdá realita

V naivní představě, že nás procházka městečkem trochu povzbudí, jsme se šly projít – potkaly jsme telefonní budku, traktor a nevěřičně zírající tlupu špinavých francouzských dělníků. Byla zde také trafiká, ale kromě vinic a výše zmíněného zloha nic, ani hospoda. Naše zděšení snad nemohlo být větší. Mohlo – což se ukázalo hned další den. Ráno v osm

snídaně, do ruky „so a sekatér“ (kýbl a nůžky) a hurá na vinici. Zde jsme 8 hodin denně thraly víno a sypaly jej do velkých košů na zádech našich nosičů, kteří je odnášeli na dodávky přistavené u vinic.

Špinavá dřina

Na práci jsem si však rychle zvykla. Čtvrtý den mě dokonce i přestala bolet záda. Ten samý den mi došla čistá trička a já zjistila, že prát je nemá sílu. Pokud jsem ze sebe chtěla smýt tu všudypřítomnou lepkavou vinnou šťávu a užít si teplou sprchu, muse-la jsem se o ni skoro porvat. Dvě sprchové kabinky byly pro 35 lidí, teplá voda tekla jen prvním dvěma šťastlivcům.

Víno na všechny způsoby

Sběr vína není snadná práce, ale nakonec ve mně ledy přeci jen polevily. Poznala jsem nové lidi a zažila neopakovatelné věci. Za rok jsem přijela na stejné místo. Nic už nebylo tak děsivé a práce mě dokonce i bavila. Ačkoliv jsme thrali víno koncem září, počasí nám kupodivu vždy přálo. Práce byla placená minimální mzdou, ale i přesto jsem si po více než týdně odnesla kolem 460 Euro, po strnutí ubytování a stravy. Francouzská kuchyně mi vyhovovala, víno, které jsme nejen sbírali, ale i pili, chutnalo všem. Žízeň na vinici se ničím jiným než vínem nehasí. Právou kocovinu jsem však pocítila až po skončení vinobraní. Sbírali jsem sice víno vyhlášené svou kvalitou po celé Francii, ale pokud

Holan

Blesk

Škoda že když se toho nejvíc děje, tak člověk nemá ani pomyšlení na to fotit. Jako my, když jsme v červenci slézali v Alpách ledovec a překvapila nás sněhová bouřka. Schovali jsme se do takové plechové boudy, co tam je přes léto opuštěná, a je v ní první pomoc a vysílačka. Na ono do nás uho-dilo a celé to shořelo jako papírový čert. My jsme pak několik hodin slaňovali (a plazili, protože kolem nás to práskalo) do horský boudy a odtud pak volali horskou službu a vtulník, aby to dohasili a zjistili škody. Perfektní zkušenost - všem doporučuju... Já vím, nezní to zrovna moc humorně, ale když se pak na to člověk podívá s odstupem a vzpomene si, jak kamarád zrovna při tom, jak to do nás bouchlo, stál asi pět metrů od té boudy a ulevoval si a jak se lek, poch... si nohy a utíkal směrem k nám, aniž by ho stačil zandat!

Petr Bulka

vých trzích s ojetými automobily. Má to tu výhodu, že většinou prodávající brzy zemi opouští, a tak auto prodat musí, což dává poměrně velký prostor ke smlouvání. Určitě si nechte zkontrolovat stav vozidla u nějakého nezaujatého automechanika. Přesto se možná špatně koupí nevyhnete. Na Zélandu se auta opravdu „točí“, což má za důsledek bohužel nejenom dobré ceny, ale i to, že zde jezdí spousta aut s různými vadami, které ani při podrobnější prohlídce neobjevíte. Platí zde jako všude jinde, že to chce kus štěstí.

Alena Uhlířová

související články

- Let na Nový Zéland
- Tupouni
- Hledání práce na Novém Zélandu

➤➤➤ www.kalimera.cz

Nový Zéland

nejšší nabídka turistické literatury

www.kiwick.cz

Jungmannova 23
Praha 1
224948455
mapy@kiwick.cz

NEJVĚTŠÍ NÁKUPNÍ RÁJ NA STANY

Camping Market

Palackého 615
tel.: 481 641721-2
fax: 481 641723
512 51 Lomnice nad Popelkou
www.campingmarket.cz

Proč to zkusit

Vinobraní ve Francii není jen o testování hloubky fyzických sil a vydělání si rychle průměrné měsíční mzdy v České republice. Je to také o poznání nových obzorů, získání alkoholických návyků a především skvělých přátel. Vinice je svět, kde jsou všichni na jedné lodi, unavení prací a posilnění vínem.

Lenka Sobotová

související články

- Práce na farmě ve Skotsku
- Práce na farmě v Norsku
- Práce v Izraeli

➤➤➤ www.kalimera.cz

Práce v zahraničí

DO USA za 13000Kč

V ceně:
zpáteční letenka zdarma
kvalitní pojištění
garance umístění

[WWW.CCUSA.CZ](http://www.ccusa.cz)
tel: 220 181 780

Správný výběr běžeckých lyží

Každý z nás se jistě při nákupu běžeckých lyží zamyslel nad tím, které lyže by mu mohly jet nejrychleji a zároveň se nesmekaly. Nikdo vám nezaručí při nákupu běžek dobrý odraz a ještě lepší skluz. Ale vy si můžete vybrat takové lyže, kterému vašemu stylu jízdy budou nejlépe vyhovovat. Proto je dobré znát pár základních termínů a pravidel.

Lyže se šupinami

Základní rozdělení běžeckých lyží je na lyže určené pro klasický způsob běhu, lyže na bruslení a lyže univerzální neboli combi. Lyže na klasiku ještě rozdělujeme na ty, které se mažou vosky a na ty, které mají ve středu skluznice šupinky nebo vlnky. Zjednodušeně by se dalo říci, že šupinky vosky nahrazují. Na druhou stranu lyži brzdí při jízdě po rovině či z kopce, což však někomu může vyhovovat. Z těchto důvodů jsou tyto lyže určeny především rekreačním běžcům - turistům, kteří nemají závodní ambice nebo se nevyznají tolik v mazání. Nejlépe šupinky fungují při teplotách kolem 0°C, kdy je obtížné klasické lyže namazat voskem a pro lyžaře se šupinkou na skluznici nastávají ideální podmínky. Naopak nejhůře se s šupinkami jezdí v přemrzlé tvrdé stopě nebo starém sytkém sněhu, kdy se šupinka dokonale nezasekne a nedojde k jistému odrazu. Nejvíce se opomíjí fakt, že voskování plní také funkci údržby skluznice - každá jízda na sněhu skluznici vysušuje (světlá suchá místa), ale také znečišťuje od jehličí, starých vosků ve stopě atd.

Délka a tvar lyží

Při výběru lyží jsou důležitými parametry délka a tvrdost. Klasické lyže by měly být o 25-30 cm delší, než je výška lyžaře. „Skejtové“ neboli lyže na bruslení o 15-20 cm vyšší, než je tělesná výška. Správná délka klasických lyží je důležitá především proto, aby se člověk mohl na lyži dostatečně sklouznout. Krátká lyže bude mít mnohem menší skluz než lyže dlouhá. Nemusíte se přitom bát, že budete na dlouhých lyžích neobratní. Proto se klasiky jezdí hlavně ve stopě. U lyží na bruslení je tomu naopak. Mimo stopu (ne v hlubokém sněhu) se lépe ovládají lyže kratší, i zde však potřebujete mít co nejdělsí skluz, ovšem ne na úkor délky lyže. Platí pravidlo, že pokud si nebudete jisti délkou lyže, tak u klasiček dejte přednost delší lyži a u lyží na bruslení délce kratší. Oproti lyžím na klasiku jsou bruslařské lyže více vodivé, protože jezdí mimo stopu. Mají oproti klasice zpevněné hrany, špičky i paty a zároveň jsou také v místě špičky a paty rozšířeny, což je vlastně obdobný systém jako u lyží na carving. Rozšíření je však nepatrně letmým pohledem téměř nerozpoznatelné.

Tvrdost lyží

Ještě důležitějším faktorem než délka lyže je její tvrdost. U klasických lyžích je to dokonce pro lyžaře téměř „životně“ důležitý údaj. Pokud si vyberete lyži příliš měkkou, vytvoří se při skluzové fázi pod ní dostatečná mezera. Lyže bude zachytávat o sněh a pojede pomalu. Naopak velmi tvrdá lyže nebude při odrazu v dostatečném kontaktu se sněhem a začne „ustřelovat“. To samé platí i u bruslařské lyže. Tvrdá lyže bude na tvrdých a upravených tratích usřelovat do stran a navíc bude mít sníženou vodivost, čímž se sníží stabilita běžce. Měkká lyže se příliš prošlápne a zpomaluje lyžaře díky větší třecí ploše.

Běžkařský obojživelník

Pokud nechcete investovat peníze do klasických i bruslařských lyží a přesto chcete zkusit oba styly, pak se vyplatí koupit lyže s označením „combi“ nebo nově tzv. fitness. Jsou to lyže, které vzhledově vypadají jako lyže na „skejt“, ale jsou měkkí a vaši postavu by měly převyšovat zhruba o 20 cm. Jestliže v obchodě tento typ lyží nenajdete, vyberte spíše kratší a tvrdší klasickou lyži. Umožní

alespoň částečně se při klasickém stylu odrazit a při bruslení její kratší délka neprekáží. Navíc bývají tyto lyže ve stejné cenové relaci jako kombiky, ale mnohem kvalitnější. Fitness lyže u nás ještě stále nejsou příliš rozšířené. O jejich délce rozhoduje především váha lyžaře. Jsou určené těm, co jízdu na běžkách považují spíše za sport než turistiku.

Bazarové lyže

Při nákupu především starších lyží je dobré zkontrolovat, jestli není porušená nebo odchlípnutá skluznice, nerovnoměrně vytvářený žlábek nebo podélně zkroucená lyže. V některých případech je lepší vybrat si starší používané značkové lyže, u kterých bývají

stále zachovány dobré jízdní vlastnosti, často lepší než u některých nových, ale neznámkových lyží. Pro náročnější lyžaře je příjemný pocit mít staré „práskačky“ na trénink, nebo když je málo sněhu, a šetřit si své nové značkové lyže na ideální podmínky.

Ondřej Navrátil

související články

- Běžecké hole
- Vázání pro běh na lyžích
- Mažeme běžky, tedy jedeme

➤➤➤ www.kalimera.cz

Zimní příloha

Zjištění tvrdosti a mazací komory u klasických lyží

Turista má většinou měkkí a méně přesný odraz, proto bude potřebovat lyže měkkí, aby odrazová plocha (mazací zóna) byla větší. Zkušený lyžař si naopak může dovolit použít lyže tvrdší, protože se dokáže odrazit i z menší třecí plochy. Vhodnou tvrdost lyže a velikost mazací komory poznáte několika způsoby.

Tvrdost uvedená od výrobce

Tvrdost lyže bývá výrobcem uvedena na lyži, a to většinou pod označením Hard, Medium nebo Soft.

Měřicí zařízení

Pokud máte ve svém okolí možnost navštívit specializované obchody na běžecké lyžování, určitě to udělejte. Ceny lyží sice nemusejí být nejnižší, ale mají k dispozici měřicí zařízení běžeckých lyží, které přesně zjistí tvrdost lyže a zároveň vymezí mazací zónu.

Stiskem lyží

Lyže postavíte skluznicemi proti sobě a v místě vázání je stisknete. Správně tvrdé lyže půjdou stlačit s velkým odporem a zůstane mezi nimi mezera, která zhruba vyznačuje mazací komoru pro stoupací vosky. Pokud ovšem mezi lyžemi vznikne mezera kdekoli jinde než v oblasti pod vázáním, např. u špiček nebo patek, jsou to lyže špatné.

Papírovou metodou

Lyže položíme skluznicí na rovnou podložku a uvidíme, že pod vázáním se vytvořila skulina. Stoupneme si rovnoměrně na obě lyže a poprosíme někoho, aby protáhl pod lyžemi papírek. Pohybem tam a zpět zjistíme velikost vzniklé mezery, krajní polohy (začátek a konec) označíme. Pak přeneseme celou svou váhu pouze na jednu lyži a celý proces zopakujeme opět s označením krajních poloh. Rozdělením označené přední části na polovinu dostaneme začátek mazací komory. To samé uděláme se zadní označenou částí a dostaneme konec mazací komory. Tato zóna bývá většinou 60-100 cm dlouhá. Při použití tekutých vosků (klistrů) bude komora vpředu i vzadu o 3-5 cm zkrácena.

Jiné vlivy

Délka mazací zóny závisí také na výkonnosti lyžaře. Silovější běžec s kvalitním odrazem si může dovolit zónu zkrátit, začátečníci by měli dát přednost delší mazací komoře, aby se naučili správnou techniku běhu.

Ondřej Navrátil

Skialpové vázání Naxo nx01

Asi před 2 lety jsem se rozhodovala, jaké vázání a skialpové lyže si vybrat. Jelikož i mé sjezdové lyže byly značně zastaralé, rozhodla jsem se pořídit si skialpy, na kterých by bylo možné jezdit slušným způsobem také na sjezdovce. Základní požadavky tedy byly: vázání kompatibilní s carvingovými lyžemi a zároveň takové, abych se do něj obula i s normálními lyžáky. Výběr proto padl na vázání švýcarské firmy Naxo nx01.

V první fázi jsem byla z tohoto vázání velmi nadšená. Bota je upnutá do vázání asi 2 cm nad lyži a slibuje tím dobré vedení lyže při obloucích, což se mi potvrdilo. Také nástavec pod paty bot je velmi příjemný, má tři samostatné polohy. Vázání má na předním konci dva klouby, aby byl umožněn přirozenější pohyb nohou. V chůzi to mohu velmi doporučit, ale ve velmi prudkých kopcích to může být velký problém (viz níže).

Bohužel postupem času jsem nacházela další nepříjemné vlastnosti tohoto výrobku. Celkem vážnou vadou je to, že při chůzi v mokřém sněhu se pod patkou ve vázání vytvoří hrouda. Bota se tak následně dostane nad zadní hrazdičku, která ji drží v rovnoběžné poloze s lyží. A protože kloub vázání je přikotven asi 10 cm před botou, čímž na něj vzniká větší páka, může dojít

k jeho vylomení. Díky tomuto jevu je mnohdy dosti složité vázání v mrazu zapnout (to se zapíná dosti tuha i nasucho), protože led jde z podpatky dostat jen velmi těžko a užávěr je vyhotovený z plastu. Mnohokrát mi nezbylo než použít ostrých hrotů hůlek k vyproštění ledu ven, což byl problém hlavně díky velmi malému prostoru pod zámkem vázání.

Jana Kůrová

Testovna

„Každá cesta prochází žaludkem“, asi tak by se dalo shrnout již dvouleté fungování rubriky testovna v časopise Kalimera. Důvodem je nejoblíbenější psané téma, kterým je „vaříč“. Na dalších místech se umístily velké batohy, boty, čelovky, sněžnice, lyže a karimatka a stany. Takže teď už víte, jaké téma nám v testovně chybí. Stačí vás k sepsání příspěvku již jen motivovat – praktickými cenami od firmy Acron.

Oceněné příspěvky kola minulého:

- Zkušenosti s vařením na propan-butanu (Jan Verfl)
- Zimní vaření - jak na to a s čím? (Zbyněk Zácha)
- Polykarbonátová láhev (Markéta Svobodová)
- Skialpové vázání Naxo nx01 (Jana Kůrová)

acron®
OUTDOOR EQUIPMENT

Hlavní cena tohoto kola:
Spací pytel EASY CAMP Tundra 350
s rozměry 230 x 80 x 65 x 55 cm (sbalený 46 x 23 cm), hmotnost 2000 g, náplň 1350 g hollow fibre, extrémní teplota -7°C

Ostatní ceny:

- nůž Wenger EVOLUTION T 814 s netradiční čepelí se sníženým hrotem
- skládací vaříč na suchý lih firmy ESBIT včetně 12 tablet lihu
- voděodolný vak firmy Sea to summit 38 x 24cm
- univerzální protiskluzové návleky na obuv

Tyto ceny jsou platné pro příspěvky došlé na redakce@kalimera.cz (nebo kamennou adresu) do 25. ledna 2007. Pravidla příspěvků Testovny jsou zveřejněna stejně jako oceněné příspěvky na www.kalimera.cz - rubrika Testovna. Rubrika Testovna slouží jako bazar osobních dlouhodobých zkušeností cestovatelů a turistů.

Předplatné pouze 89 Kč

Negte ve škole, či na koleji pravdělať, nebo už se studiem končíte? Nechte si vrop KALIMERU poslat až domů pouze za cenu poštovného. Zaplatte 89 Kč na účet 1087121052/2400 (Ebanka). Uveďte i svoje jméno a adresu, nebo adrese s vlastní zvoleným varabičním symbolem pošlete na e-mail: redakce@kalimera.cz. To je vše - KALIMERA na vás bude celý rok čekat domem.

VELETRH SPORTLIFE 06
UŽ JE TO TADY
Z veletrhu, ale i kuluárových řečí vede-ných již dlouhá léta, je zřejmé, že začí-ná éra, o které jsme zatím jen četli. Číha-né, kterým jsme ukazovali a dodávali až pod nos nejnovější technologie a využí-vali jejich levnou pracovní sílu k výrobě špičkových věcí, začínají prodávat vlast-ní výrobky, které vznikají na základě již jejich výzkumu a vývoje.

TERMOPRÁDLO
Každoročně nás překvapuje počet firem, které se zabývají výrobou termoprádla. Obecným trendem těchto výrobců je pouš-tě se do dalších vrstev cibulového systému - flis, strečový flis, bundy. Novinkou je rozší-ření bezešvého termoprádla do katalogů dalších značek a po perných začátcích také již jisté místo vlny Merino (Icebreaker, Sensor, Devold) vedle umělých vláken.

NOVÉ ZNAČKY
Na český trh by zástupce značky SNOWWOLF chtěl prosadit technické membránové bundy a kalhoty. Tato svrch-ní vrstva oblečení chrání své majitele před nepřízní počasí membránou Fabskin (pat-řící pod značku Snowwolf) s nepromoka-vostí do 20 000 mm vodního sloupce při prodyšnosti do 15 000 g/m2/24 hod. Další novou značkou na českém trhu je GELERT - nejprodávanější outdoorová znač-ka na britských ostrovech. Již z tloušťky kata-logu tohoto waleského výrobce je zřejmé, že obsáhne potřeby každého stanového turistu včetně dětí. Jasným tahákem je však tříkilotový turistický stan Quickpitch SS, který se postaví pouze vyhozením z obalu.

TREKSPORT
Slovenští výrobci dotáhli do konečné podo-by třetí vrstvy oblečení. V nabídce nechybí softshell a membránové modely 2 i 3vrst-vé a dvaapůlvrstvé. Pro tuto sezónu zvol-i-li u náročnějších modelů membránu Der-mizax od firmy Toray a neopomněli ani na ultralhký typ této membrány s názvem ENTRANT DT, kterým osadili bundu Gra-vity vážící celkem 360g.

Více novinek z veletrhu bude během prosince zveřejněno na www.kalimera.cz rubrika Vybavení / novinky.

Dvě plus dvě
Dětské přívěsy za jízdní kola

Dětské kočárky pro jogging, in-line, trekking a lyžování

Skládací závěs pro dětská kola
Výhradní dovozce pro ČR a SR:
Dvě plus dvě s.r.o. Tel.: 241 741 947
www.dveplusdve.cz

INDOOR EQUIPMENT

pinguin
SELECT PRIORITY
PINGUIN
tel.: 491 483 039 fax: 491 481 128
e-mail: info@pinguin-sport.cz
www.pinguin-sport.cz

Oblečení Batohy Spacíky Stany

RECENZE

Jan Kopka:
Cyklistickým peklem – tři největší bikové extrémy světa nakl. Cykloknihy, 399 Kč, 232 str.
Kde se v lidech bere ta síla vydržet tláčit kolo desítky kilometrů na Alajšce v hlubokém sněhu při teplotách hluboko pod bodem mrazu? Jak mohou najet osamocení za 20 dnů průměrně 220 km s obrovským převýšením z Kanady do Mexika? Co je žene k tomu jet přes celou Austrálii po poušti s teplotou okolo 40 °C? Příběhy z těchto extrémních závodů jsem znal již z promítání, přesto jsem do knihy zapadl až po uši. Čte se jedním dechem. I když historky, nebezpečné situace i výsledky závodů znáte, stejně vám to nedá a čtete a čtete. Fandíte, držíte palce a nechápete, co všechno člověk vydrží. Namačrovaná Tour de France mi po přečtení této knihy přijde jako nedělní výjezd do hospůdky za městem. Dozvíte se, co extrémní podmínky a stovky najetých kilometrů denně dělají s fyzickými, ale i psychickými silami, jak si Jěňa poradil s nástrahami techniky a počasí, a naopak, co pro něho znamenala pomoc a přátelství soupeřů. A hlavně dostanete chuť okamžitě sednout na kolo bez ohledu na počasí.

Jan Holan

KOMENTÁŘE

Rumunsko vlakem

V minulém čísle vyšel článek „Rumunsko a Bulharsko vlakem“ Michala Vačkáře. Tímto se omlouváme autorovi článku za chybný popis jedné z fotek - na str. 2 nešlo o vlak rumunský, ale bulharský. Článek sklídil i tak mnoho kritiky, která doplnila informace o cestování zejména rumunskými vlaky. Z jednoho příspěvku vznikl dokonce nový článek - „Cestování rumunskými vlaky“ od Jaroslava Kabrhela. Pokud se na východ chystáte vlakem, budou oba články i s komentáři v rubrice Doprava na www.kalimera.cz. dobrou přípravou na cestu. „Rumunskem jsem projížděl vlakem několikrát ve dne i v noci, Bulharskem taktéž a nemůžu si stěžovat. Vlaky jsou pohodlné, relativně rychlé a bezpečné (pro osamocené mladé holky asi ne, jednou jsem docela čuměl, když jsem v Petrosani přistoupil a seděla tam mladá hezká blond Kanadanka studující v Budapešti, co byla o víkend na výletě v Bukurešti...). jediný problém v Rumusku je povinná rezervace v rychlíkách, což mě dost otravuje. V Bulharsku mám jedinou negativní zkušenost z nočního vlaku Sofie-Burgas letos v létě, který byl narvaný k prasknutí, zakouřený a plný opilců. Ale o pár měsíců dřív jsem jel tímtež vlakem zcela bez problémů... Jediné cestovatelské problémy ve vlaku na Balkáně jsem měl v Srbsku v nočním vlaku mezi Nišem a Bělehradem, kdy po mně dost tvrdě chtěli úplatek, což jsem jim nakonec raději dal (bylo to levnější než vystoupit a koupit si jiný lístek a rychlejší než vystoupit a stopovat domů).“ Vojta

čajovna Šambala
stálé distribuční místo časopisu Kalimera pro Ostravu
Ostržilova 11, Moravská Ostrava

REDAKCE

Dvoutměsíčník **KALIMERA**, průvodce světem cestování a vybavení; **Šéfredaktorka:** Kateřina Sekyrková; **Korektury:** Jana Pleskačová; Iva Doleželová **Distribuce:** zdarma po vysokých školách a kolejích celé ČR, od r. 2005 také v krajských knihovnách; **Stálá distribuční místa:** PRAHA – HOLAN SPORT (archiv starších čísel), Krakovská 18, Praha 1; BRNO – CK KUDRNA, Vobchůdek v podchodu pod nádražím; OLOMOUC – knihkupectví Pavel Dobrovský – BETA, Edelmannův palác, Horní nám. 5; PARDUBICE – CK POZNÁNÍ, tř. 17. listopadu 229; OSTRAVA – antikvariát FIDUCIA, Mlýnská 2; čajovna Šambala, Ostržilova 11, Moravská Ostrava **Náklad:** 30 000 ks; **Inzerce:** inzerce@kalimera.cz; **Grafické zpracování:** Grafické studio GAO; **Tisk:** VH Print; **Uzávěrka příštího čísla:** 25. ledna 2007 **Kontakt:** Krakovská 18, Praha 1, 110 00; tel.: 602 308 878; e-mail: redakce@kalimera.cz; **Registrace:** MK ČR E 13883; ISSN 1214-0775; **Předplatné:** složte na účet 1087121052/2400, nebo zašlete složenkou typu C na adresu redakce. Identifikace platby – Předplatné KALIMERA; částka – 89 Kč / rok. Nezapomeňte uvést vaši adresu. **Internetová verze:** www.kalimera.cz

Laponskem na běžkách

pokračování ze str.1

pu, začíná nepříjemně foukat. Opouštíme okrajovou část parku s několika zimními středisky a chatami. Loučíme se na tři dny s civilizací. Při větru a teplotě -20 °C nás ští-pou tváře, takže je musíme rozehrávat třením dlaněmi. Naštěstí máme všichni dobré bundy proti větru a při chůzi se dost zahřejeme. Za těchto nízkých teplot není jednoduché namazat lyže. Antti už to vzdal a raději při podkluzování trpí. Nám ostatním se podařilo namazat speciálním finským voskem pro velmi nízké teploty, který je tu k dostání téměř v každém sportovním obchodě.

Ideální lyže

Anttiho problémem jsou krátké speciální, širší crosscountry běžky, které jsou na jeho váhu příliš krátké. Ideální jsou pro tyto podmínky lesnické lyže, které se tu běžně používají. Skialpy by umožnily vyjet mimo stopu, ale s nějakým delším svezemím se počítat nedá. My využíváme s klasickými běžkami na nohou stopy skútru, ve které se jede sice dobře, ale pomaleji než ve stopě klasické.

Teplotní rekord

Cílem druhého dne je jezero Luirojärvi se srubem a saunou na dřevu. Jedeme povětšinou lehce z kopce a jsme zvědaví, jestli alespoň zdálky zahlédneme nějakého toho sobíka. Chovají je tady v zimě ve 300km ohradě, na jaře je potom nahánějí a značkují. Tradiční způsob značkování, kdy se do ucha vyřízly různé geometrické obrazce, se však již nepoužívá. Vidíme spoustu stop, ale na samotná zvířata moc šestiš nemáme. Konečně! U srubu pobíhá hned několik sobů se zvonky na krku. Po zralé úvaze měníme naše plány a zůstáváme na dnešní noc zde, srub se saunou necháváme na jindy. Pohybujeme se pomaleji, než bychom si představovali, navíc je tady na severu podstatně dřív tma a den se již nachýlil ke konci. Vyjdu ven před chatu a chvilku přemýšlím, jestli by dnes mohl padnout můj teplotní rekord. Celý den bylo jasno, a tak mám reálnou šanci. Dýchám studený vzduch a poslouchám cinkání zvonců, jak se sobi procházejí všude kolem. V noci jsme naměřili -42 °C a ráno se svými -35 °C je také poměrně svěží. Můj osobní rekord padl.

Úplatky při cestách na východ

pokračování ze str.1

nou rukojeti, který se ovšem zalíbil i jednomu z celníků. Ač to ještě bylo v době před 11. zářím 2001 a v Rusku bezpečnostní předpisy nebrali až tak vážně (v Irkutsku jsme například oba po obědě zapomněli uložit zavírací nože do batohů, nechali je v bundě a bez problémů prošli nefunkčním detektorem), v Petrohradě tvrdili, že je to ohromná zbraň, která se v Rusku nesmí držet. Pro upesnění: tentokrát byl nůž řádně uložen v zavazadle! Nic nepomohlo naše dohadování, jak to, že nás to teda nechali do Ruska vůbec dovézt, že to není zbraň, ale suvenýr, ani milion jiných důvodů. Byl jsme tam přes hodinu, kamaráda téměř odveklí v poutech a mě vyhodili z cely, málem nám uletělo letadlo a bítvu jsme stejně prohráli. Nůž stál 100 USD. To jsou mocní. Jinou kapitolou je dávání milých dáreků a pozorností místním, zpravidla pohostinným lidem. I tady se lze většinou spolehnout na cigarety, jen pozor na místní

Srub v Laponsku, plně vybaven pro unavené turisty.

Foto: Jana Kúrová

Trampoty s lyžemi

Teplota hluboko pod bodem mrazu, téměř -35 °C, vydržela celý další den. Je to taková zima, že se člověku nechce zastavit ani na svačinu. Alespoň že nefouká. Jsme v malém zalesněném údolí a musíme se probíjovat krátkými strmými svahy. Do kopce se pohybujeme mimo stopu skútrů a beznadějně se boříme. Sníh je hluboký a naše lyže příliš úzké. Nelze jít stromečkem ani bokem. Raději stoupáme pěšky, s lyžemi na zádech. Jen Anttimu zamrzlo vázání a lyže si sundat nemůže. A tak je o legraci postaráno. Anttimu nakonec nezbylo nic jiného, než zout lyže i s botama a nechat je nad kamny rozmrznout. Přestože venkovní teplota stoupla na -20 °C, vydatně topíme. Podařilo se nám vytopit srub skoro jako saunu. Po 30 km jsme ke konci dne všichni unavení.

Zpět do civilizace

Další den je poslední, který strávíme putováním. Čeká nás doposud nejtěžší cesta, dlouhá kolem 40 km. Za celou dobu jsme potkali jen tři skupinky lidí, většinou večer ve srubech. Příroda má pro nás velké kouzlo a civilizace nám rozhodně nechybí. Naším cílem je srub Rumakuru, kde jsme spali první den a ze kterého ráno opět vyrazíme zpět do civilizace. Hned na začátku dne nás rozehrje stoupání.

Jana Kúrová

související články

► Ledoběh po mořské hladině

►►► www.kalimera.cz

Finsko

Komentáře k článku

„Potvrzuji zálibu ve sběratelství nožů na ruských letištích. My měli při expedici v roce 2002 na jižní Sibiř s sebou velký nůž z jednoho kusu oceli, který se dá nasadit na nějakou násadu a používat tak jako oštěp (např. v případě obrany). V Irkutsku se jim tak líbil, že ho prostě chtěl pro sebe vedoucí směny. Přišel čas na vyzkoušení finty. Před expedicí jsme se informovali, co zabírá. Po asi 15 minutách odmítní vydat nůž jsme se chtěli obrátit na ředitele letiště (předem jsme si zjistili jeho jméno) s tím, že když nebude přítomen, chceme zavolat generální ředitelství Aeroflotu do Moskvy a stěžovat si (také jsme si zjistili pár jmen z vedení) a ejhle, do 5 minut jsme prošli.“

Ivan

Markéta Svobodová

AKCE

2. prosince 2006 – CYKLOCESTOVÁNÍ – cyklocestovatelský festival, kino Vlast, Frydek-Místek; www.cyklocestovani.cz
2. prosince 2006 – SKIALPINISMUS A FREERIDE – odborné přednášky na téma pohyb ve sněhu, kino Magnet, Brno; www.kudrna.cz
6. ledna 2007 – NOC TULENÍCH PÁSŮ – noční skialpinistický závod, kolonáda Jánkové Lázně; www.ski-mountaineering.cz
11. – 14. ledna 2007 GO a REGIONTOUR 2006 – veletrhy cestovního ruchu pro veřejnost, Výstaviště Brno; www.bvv.cz/go
12. – 14. ledna 2007 JIZERSKÁ PADE-SÁTKA – série závodů pro běžkařskou veřejnost, lyžařský stadion Bedřichov, www.jiz50.cz
11. – 14. ledna 2007 CESTOVATELSKÉ SCU K U ŠTATLU – 14. ročník setkání cestovatelů a dobrodruhů, promítání, koncerty, výstavy fotografií, Biskupské gymnázium, Brno; www.kudrna.cz
do 31. ledna 2007 CZECH PRESS PHOTO 2005 – 12. ročník prestižní fotografické výstavy, Staroměstská radnice, Praha; www.czechpressphoto.cz

TRÉNINKOVÝ DENÍK

BĚHÁTE? PLAVETE? CHODÍTE? BRÚSLÍTE? KOLARÍTE? BĚŽKARÍTE?

Sledujte svoji výkonnost. Nechte si spočítat rychlost, celkovou vzdálenost, či převýšení. Porovnejte svůj výkon s výkony kamarádů.

www.treninkovydenik.cz

Alpy za cenu Krkonoš

lyžování a snowboarding
Více než 40 středisek Rakouska, Švýcarska, Itálie a Francie

FRANCIE – Risoul od 2.990 Kč
7x ubytování + 6denní skipas

ŠVÝCARSKO – Čtyřl údolí od 4.990 Kč
7x ubytování + 6denní skipas

Katalog rádi zašleme
Sport-S, Praha 1
Václavské nám. 48
paha@sport-s.cz
www.sport-s.cz

Sport-S
cestovní kancelář

CK KONTAKT

Lyžařské zájezdy 2006/07

Itálie • Rakousko

- Lyžařské zájezdy Rakousko, Itálie.
- Týdny i prodloužené víkendy busem i autem.
- Zájezdy pro skupiny i školy na objednávku!

Husovo nám. 2347, 269 01 Rakovník,
tel.: 313 512 150
info@ck-kontakt.cz, www.ck-kontakt.cz

KATALOG ZIMA 2007

ŠIROKÁ NABÍDKA LYŽOVÁNÍ V DOLOMITECH
ZKRÁCENÉ AUTOBUSOVÉ ZÁJEZDY

VAL DI FASSA - JIŽ OD 4.990 Kč
VAL DI FEMME - JIŽ OD 4.290 Kč
ARABBA/MARMOLADA - JIŽ OD 4.690 Kč
CIVETTA - JIŽ OD 5.890 Kč
VAL DI SOLE - JIŽ OD 5.290 Kč
LIVIGNO - JIŽ OD 5.490 Kč

APARTMÁNY, HOTELY,
SLEVY PRO SKUPINY

fede
cestovní kancelář

Cestovní kancelář FEDE, s.r.o., Jeruzalémská 3,
110 00 Praha 1, Tel.: 00420 224 142 340, 350, 356,
Fax: 00420 224 142 341, e-mail: fede@fede.cz, www.fede.cz